

Muchiile Pământului

Andreionthepoetry

Rotund e Pamântul și taie la muchii
Când omul îi caută lama,
Noi toți îl ciupim peste tot, ca păduchii
Și Terra de mult ne-a prins teama!

Se scutur' și munții, stârniți din adâncuri,
Și marea zbârlește-a ei coamă
Când omul ațâță-ale lumii străfunduri
Și nu-și dă un strop măcar seama.

Deprinși suntem veșnic răsfăț să ne-aducă
Natura, ofrande și jertfe,
De zei parcă-am fi pe-un Olimp ce-i nălucă,
Dar vin peste noi zile sterpe ...

Ne scurgem prin timp cu trufie mârșavă,
Numind involuția « progres »,
Făcând din Pamânt o făptură bolnavă,
Din care nimic n-am ales.

Se scutură zarea și nu ne mai vede,
Căci suntem cu mult prea departe,
În planuri frumoase Pamântul nu crede,
Căci știe că toate-s deșarte.

E trist că ne naștem din ce vom distruge,
Că trecem cu moartea prin viață,
Neștiind că din noi, chiar, viața se scurge,
Râzându-ne tragic în față ...